

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Guds Kirckes Iubel-Fryd og Høytiid. Prædiken

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 266. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139961667760/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Frederik V som Daniel til Nebukadnezar: »Du, o Konge! er selv det Guld-Hovede (s. 19). Ganske vist har dette jo i virkeligheden ikke stort med tanken i den bibelske fortælling at gøre, og udnyttelsen af billedet er mangelfuldt gennemført — det logiske var nu engang ikke Herslebs stærke side. Brorsons nøjsomhed er der ikke noget af. Men fremstillingen er livfuld, sproget let, og det hele virker fængslende.

Over for dispositionen forholder Hersleb sig frit. Han siger, at han godt kunne gennemføre den nøjagtigt; »men den Inddeeling vilde forvolde Vidtløftighed«, og derfor vil han tage det på en enklere måde (s. 53). Og med hensyn til teksten hedder det: »Jeg mener, ikke at have gjort Uret, i Steden for vitløftig at forklare Texten, hvad Gud har gjort imod David, heller i Korthed at fatte, ... hvad Gud har gjort imod os« (s. 77-78). På et enkelt punkt er Hersleb dog falden for fristelsen og har indladt sig på »vidtløftighed« i en betragtning over kongerne af Davids hus, deres tal, regeringstid o. s. v.

Medens Brorson har gjort sig kendelig nøje med at forene de to ting: dels forkyndelse af evangeliet, som han åbenbart synes, en prædiken bør rumme, dels jubilæumstale om kongehuset, så holder Hersleb sig til det sidste, holder sig til sagen, ville han vel sige. For en del virker hans tale som et smukt foredrag om de oldenborgske konger. Hvad kongerøggelsen angår, er han og Brorson i grunden ens. Kun ros til alle kongerne, og om Frederik V siger han: »Ingen er som han, blant alle, 1. Sam. 10, 24. Eller, som HERren selv siger om Job: Min Tiener, hans Liige er ikke fundet, fuldkommen, oprigtig, som frygter Gud, og flyer det Onde, Job. 1, 8« (s. 20). I henseende til gudsfrygt gør han dog en vis forskel mellem kongerne, giver her Christian III og Christian VI en særstilling, men siger ellers: »Alle, alle uden Undtagelse, om de have havt Feyl som Mennesker, have havt allerstørste Ærbødighed for GUD; alle været nidkiere for GUDs Ære« (s. 43).

Ejendommeligt er hans begejstring over, at alle regerende huse i Europa stammer fra det oldenborgske, over den faste vekslen mellem navnene Christian og Frederik, og over, at hver måned i året har givet os en eller flere af de oldenborgske konger, enten